

Konklusjon på mitt utdrag av MOTOPPGJØRET om patriotiske NS-veteraner =

Selv sine norske okkupasjonshistorie, 2014
Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014
ikke at jeg orker i løpet av 6-7 år først å skrive en ca. 400 siders bok om dette og så å leve dette store utdrag - fordi norske forlag i 1980 boikotter en forsvarsadvokats motforestillinger. En av disse forleggere forsøkte forresten å gjøre bokhandlerne hovedansvarlig for avslaget, han sa nemlig at han under hånden hadde forespurt noen av disse sine kunder hvordan de ville stille seg til i en slik bok og at svarne hadde vært negative? Dertil vil jeg straks innvende: pleier forleggerne ellers å foreta slike undersøkelser når de selv overbevises om at bøker de akter å utgi har almen interesse, forsvarer en rettfærdig sak og angår understrykte minoriteter som har vært utsatt for urettferdig behandling? NEI - der forekommer ikke - og hvorfor gjordes det så denne unntagelse for min bok? Mitt svar er: fordi disse forlag domineres av radikale krefter som meget godt vet at jeg skriver om en liten gruppe konservative nasjonalister som i mange år før krigen bekjempet sosialismen.

Det jeg her forsøker å fremheve er dette selvfølgelig at også disse borgeres forhold i de 5 år 1940-45 må bedømmes saklig, vi må idag hele 40 år etter 1940 objektivt kunne vurdere betydningen av deres innsats, dvs. hvilken nasjonal betydning dermed ble ydet. Her fremstilles på den annen side de rene bagateller, uten nevneverdige verdi, som rene stordåd. Ja ofte foregikk operasjoner som skadet nordmenn og bragte deres liv i fare men som allikevel fremstilles som heltedåd - dog ikke pga. nasjonal betydning men kun pga. lettsindighet mot, ofte lettsindighet på andre nordmenns bekostning.

Det er denne forskjellige vurdering på falske premisser jeg angriper, dette at mens exprof. Hoels patriotisme landsvikfordømmes, så fremstilles enhver unødvendig men risikofylt flukt som den rene patriotisme. Altså, tross denne forskjellen, at mens Hoel virkelig var en stor patriot så var mange av disse flyktninger, som etterpå skrek "KORSFEST alle NS-folk" ofte opportunistiske feiginger. Eller dette at mens Lindh ved fremvisning av sin NS-KO-bok 095 fikk innpass på viktige fiende-kontor, hver han talte fangers sak med Sachbearbeidere under okkupasjonen så ble alene den omstendighet at han til 1942 forble KO-mann belastet ham under det påfølgende NS-oppgjør. Idag så taler han hånlige om Hjemmefronten og hevder at det var meget vanskeligere hele tiden åpent å stå frem å spille tilsyneladende sympatisør og samtidig på en smart måte tale de da rammetes sak. Jeg gjentar at den omstendighet at han av den grunn var i 6-7 forhold fra mai 1941 og flere ganger arrestert pga. sine jødeaffærer det overbeviste nok ikke aktor om at han jo hele tiden hadde vært KONGENS mann men medførte at han fikk en s.k. amnestidom som tilsvarte forhåndsstraffen: 1 års varetekt. Han kom tidlig i farsesonen fordi han på sine firma-ark brukte den jødiske Davidstjernen som varemerke og fordi han ga sine jødekunder beskyttelsebrev hvori han fremhevet at han siden 1926 kjente dem som gode nordmenn. Og da noen slike brev ble funnet og forelagt en fanatisk NS-sjef så truet denne ham under et forhør i mai 1941 med partidomstolen - hvilket han ignorerte. Men slikt MOT det ble landsvikdømt det fordi han i 1940 unnlot å bryte med NS etter råd fra en tidl. foresatt gardeoffiser høsten 1940 - hans råd fordømte dem mere, for dem fantes ingen nyanser - de holdt seg kun til ordlyden i hemlig prov. exilordning av 15.12.44 hvor det dog het at alle som hadde vært i NS etter 8.4.40 var kriminelle, dvs. 9.4.40 våknet som krigsforbrytere. Det er mot denne forferdelige kollektive forhåndsdom jeg protesterer. Og mot dens latterlige s.k. §4 som erkjente de 2 % førkrigsinnmeldte NS-medl.s særstilling men som la et helt illusorisk "frifinnelsesvilkår."

NE Jeg innbiller meg ikke å kunne påvirke hårdkokte isfronttyper om at jeg skriver om et kollektivt politisk justismord som ingen ærlig jurist kan bestride, og at jeg klart har påvist dette. Men husk at det ble forhåndsavgjort i exil at ingen tilhørende klassefienden, dvs. især de jeg forsvarer, som tildels fra 1925 var aktive også i Fedrelandslaget, skal vises "nåde"- ja det er jo denne frasen Faremo gjentok i Norges Storting 18.4.80. Og bemerk vel at jeg ved hele ca. 20 eks. har påvist som representativt at også disse patriotiske nasjonale veteraner - som idag er gamle menn - de ble stående på en URIA-post uten hensyn til eget renommé. Vi fortsetter urett å fordømme dem for dette - vi nekter å rette den urett vi begikk mot dem og forværrer den stadig ved fortsatt å forfølge dem. Jeg ber nu dommerne om å få forklare av psykiatrikere hvorfor det er blitt slik - og hvorfor denu ingen av dem tør stå frem å medgi at de fordømte patrioter???
10.5.80 hr.adv. E. Lindenskiöld.

Bilag 6. del: Utdrag av NTB-artikkel kalt "Sjakkalenes marked"

om nazistenes kunsttyverier - i Norge "Under krigen": (Oslo-avis 12.5.80)
Kollektivhetsen mot NS-folk fortsetter! De bröt inn i slottets hvelv og stjal kongefamiliens arvesölv m.m. - monogram ble fjernet - og meget derav mæ i 1942 og senere som lyttevarer på svartebörsen. Dette er kun ett av de næste kunsttyverier tyskere og NS-folk gjorde i Norge. Så ramsee opp 6 andre slik rammete grupper, deriblant jödiske familier!

Dette omtales i boken "Sjakkalenes marked" "I Norge tok NS hånd om mange, store uvurderlige kunstverk og drev sin tuskhandel med med." Frimurerlogens formue overførtes til NS-hjelpofond. "Slottet ble plyndret" av Q. og RK. - Et auksjonsfirma disponert av en NS-mann omsatte mange stjålne kunstverker bl.a. kongelige arvestykker. "Jöder bestjålet." - ved deres arrestasjon og hvem skulle melde arvekrav efter de som alle döde i KZ? "Under krigen hadde hverken Q. eller andre norske nazister de minste skrupler med å tilegne seg verdifulle kunstverker som tilhørte opplöste org. eller arresterte borgere -." - Som

- Som omtalt i mitt bokutdrag så vernet flere av de patrioter jeg der omtalte om jöders verdier under deres exiltid og for disse virker slik kollektiv NS-hets svært urett!

DS

PS. Ang. ansvar för okkupasjon 31.12.79 Hambro.

Inga politiska partier går fri för medansvar selvom Ap og venstre er mest belastet. Som bevis döer påstanden henviser insenderen til St.pre-sident Hambros uttalelse i utenrikskommiten 31.8.39 hvor han bl.a. sa.

En krenkelse av vår neutralitet fra den ene parts side må ikke bringe över til betenklighet dermet å stille oss på den aen parts side. H. denne uttalelse nermere i hemlig Stortingsmöte 3.4.40 ved å si: Jeg tillegger at det i kommiteen og regeringen har vært anighet i det at Norge ikke kan tenke seg den mulighet å komme i krig mot England.

Nu innen er varslet om at det vil bli i strid med folkeretten og vår neutralitet å minelegge utenför Stud. Har marinen ordre å hälle seg borte fra dette minefeld. Har den fått ordre om å passende avstand vare vidne at England får legge ut sine miner i fre og ro.

PS- ennu et siste eks. på Aftenpostens fanatiske tyskerhets våren 1980 =
Oetitt-journalist Knuppers (anonym) tror öyensynlig at tyskerhetsen kan
fortsettes i Norge til år 2000 - således skriver han i Aftenpostens affen-
nr 9.5.80 fölgende under overskriften "Norway og Norway":

Utdrag: Verdens to störste skip i sin klasse seiler vestover mot Miami.
Begge heter "Norway" - det ene skip telax-rapporterer om en sammenhen-
gende solskinnstur, det annet om et flytende helvete.

Journalisten mener at meldingene om gigantens tur vestover er såpass
motstridende at han kan forsöke å servere div. motsomheter derom på
rederiets bekostning : og under beskrivelsen av det han kaller for sös-
terskipet presterer han så bl.a. fölgende diskriminerende hets mot tys-
kere = "Videre heter det at de som ikke fikk være med på turen kan prise
seg lykkelige og at hotellsjefen har fått sparken og at det skal være
funnet TYSKERE i noen av sengene ombord. (tyskere står som eneste ord i
artikkelen med sperret skrift hvilket har betydning for den setning som
så fölger) Det er ikke noe å si på da at flere av passasjerene på "Nor-
way" foretrak å avbryte turen og reise hjem."

Som dagspressen tidligere har meddelt var det med ombord fra Tyskland
ca. 400 tyske arbeidere til Oslo - og da disse ikke bl.a. pga. de ca.
40.000 norske besökende klarte å avslutte de resterende arbeider så måt-
te de fortsette reisen til Southhampton og muligens tildels også videre
til New York. Og derfor måtte - som avisen opplyser idag 10.5.80 både
200 personer tilhörende verdens massemedia avvises i Southhempton og må
1.200 passasjerer avvises når "Norway" kommer til New York.. De skulle
ha vært på en cruise til Bermuda. Skipet må nemlig gå videre til en an-
nen havn på USAs östkyst hvor de ca. 300 arbeidere ombord og andre skal
sette alle krefter inn for å klargjöre båten...

Rederiet skal ha tapt ca. 5 mill. kr. på dette og avisens ombordvärende
reporter Krohn, den samme som nylig beskrev de "innskrevne nazister" på
en svært negativ måte, synes öyensynlig at han atter bör finne et synde-
bukk, derfor akriver han fölgende om årsaken til arbeidsforsinkelsen =

"Problemenes tid er tilsynelatende over for passasjerene om enn ikke for
rederiet, som har måttet bäre mange hårde stöter fordi det tyske verfftet
ikke makter å gjöre skipet seilklart til lovet tid! "Som enhver som er
noe orientert om hvorfor rederiet valgte Hapag-Lloyd i Bremerhaven til å
foreta den omfattende ombygging vetvar rederiet i tidsnöd idet det
gjaldt å vinne et år overfor konkurrentene med deres ennu pågående ny-
bygninger av cruiseskip. Klosters rederi vant dyrebar tid å kunne dekke
det ökende behov för disse, ved å ombygge et gammelt skip. Og derfor had-
de det, som omtalt i SEATRADES marsnr. iår a very tight conversion sche-
dule nemlig kun 22 uker idet "Norway" begynner cruisearten i det kari-
biske hav. 1. juni iår. Rederiet ga selvsagt dette tyske skipsverft or-
dren fordi det visste at intet annet kunne utföre den så raskt, og enhver
fagmann vet at det alltid må regnes med en viss tidsmargin. Derfor er også
Krohn's forsökte tyskerhets helt malplasert.

Over denne reporters beretning fra Atlanteren står overskriften = "Glede
og tilfredshet ombord i "Norway" hvilket også bekrefter at petitjourna-
list Knuppers påstand om de så sotstridende meldinger om gigantens jomfru-
turer er sterkt overdrevet. Og eftersom "Norway" dog er betegnet som Nor-
ges flaggskip så er det helt uforståelig at denne storavisen tillater K.s
forsök på å undergrave dets renomee. Dette at rederiet prioriterte kunde-
ne fremfor verdenspressen i en vanskelig innlednings-situasjon skjedde,
som Krohn anförer, på bekostning av verdifull PR i verdenspressen. - og
det stiller jo Knuppers simple ironi i et ugunstig lys. Men er da stora-
visen blitt så stor at den ikke lenger klarer å kontrollere hva som fo-
regår i dens mange avdelinger? Forhåpentlig vil både rederiet og skips-
verftet i dette tilfelle komme med en passende reaksjon. At Aftenposten
nu stadig forsimpler fremgår klart av fölgende UKE-KLIKK: fotografiet vi-
ser president Carter sittende på en benk sammen med en liten pike, og un-
der det står: "Joda Amy bestemor har sikkert husket å kjöpe papirdukker
til deg i Beograd." Avisen har nu lenge forsökt å overgå Dagbladet i kri-
tikk av Carter, begge taler om "dumheten i å ænde moren idit."

Utdrag =

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014.

Morgenbl. 12.5.80 DEN VIRKELIGE TITO.

Tito brukte motstandskampen fra første øyeblikk til også å føre en borgerkrig. Hans partisaner sloss ikke bare mot tyske og italienske styrker og deres quislinger, men like heftig mot tsjetnikene under Mihailovitsj. Disse nasjonalistene under kongen i eksil i London og hans regjering ble av kommunistene fordømt som kollaboratører og grusomt forfulgt.

Tito selv forhandlet med tyskerne og skal endog ved en anledning være blitt enig med dem om å sammen forhindre en britisk landgang på Adriaterkysten. Partisanene stod i stadig forbindelse med Moskva og fikk sine ordre derfra, men lite hjelp. Det lyktes Tito, ikke minst takket være sovjetiske agenter i Secret Service, å vinne de alliertes tillit.

Efter sin maktovertagelse gjennomførte Tito en blodig terror Skinnprosessen mot Mihailovitsj og kardinal Stepinac innledet forfølgelsen av nasjonalister og katolikker. I statsoppbyggingen var Sovjetforbildet.

Neu Zürcher Zeitung

Morgenbl. 12.5.80.

Tito-medaljens bakside

PRESIDENT TITOS bortgang og gravfærd har preget norsk media i sterkere grad enn hva vanlig er når fremmede lands statssjefer dør.

Baksiden er det svært få som er kommet inn på. Og da er det forbausende at omtrent ingen har minnet om at Tito ikke bare drev sin partisankamp mot Hitler, men også mot en annen partisanleder, den vestorienterte general Mihailovic. Da Tito hadde vunnet, tok han hevn over sin rival. Mihailovic ble henrettet - på grunnlag av anklager som var, mildest talt, ytterst evilsomme.

Mihailovic kunne ha gjort Jugoslavia til et demokrati. Under Tito, kommunisten, var det dømt til å bli et diktatur.

Med hård hånd gjennomførte og opprettholdt Tito dette diktaturet. Alle som satte seg opp mot ham, ble uskadeliggjort.

Da han ble begravet, året NRK ham med 3 1/2 times overføring. Konge og statsminister deltok. Offentlige bygninger ble pålagt å flagge på halv stang, enda det var vår egen frigjøringsdag 8. maj.

Mange nordmenn reagerte, og med rette.

Utdrag "

Morgenbl. 16.5.80.

NOK ENGANG SKAL vår nasjonaldag feires, og i år skjer det under inntrykket av de mange nasjonale jubiléer og minnedager 1905, 1940 og 1945 utgjør bautastener i vår nasjonale historie. Det legges blomster på disse minnesmerker denne våren.

Spesielt begivenhetene under Den annen verdenskrig gjorde at 17. mai fikk et fornyet innhold i nordmenns bevissthet. Denne dagen, som i mellomkrigsårene var omstridt, fordi den ble hevdet å være "borgerskapets dag", og som etterhvert utviklet seg til å bli en festdag uten dypere mening for de fleste - den fikk fra 1945 av en helt ny betydning.

Ja, før det også - i stillhet ble 17. mai feiret med større inderlighet enn noensinne i okkupasjonsårene.

+++

Det er først og fremst Grunnloven vi feirer - og det var vår konstitusjon som i realiteten la grunnlaget for såvel uavhengighetsverket fra 1905 som frihetskampen 1940-45.

Og det er innlysende riktig å beholde minnet om 17. mai 1814 levende, fordi denne dagen knytter vår nasjonale og historiske forbindelselinje bakover til den nye og selvstendige nasjons morgengry, som det så poetisk er blitt uttrykt.

Det som senere er skjedd her i landet, har vært en videreføring av storverket for 166 år siden.

Det ville ikke ligne Morgenbladet å markere vår nasjonaldag uten å minne om hvilke forpliktelser vår frihet og selvstendighet pålegger oss som nasjon og folk i dag, og stille spørsmålet om hvordan vi ivaretar disse plikter og oppgaver.

Det skal vi da også gjøre. Og vi skal i den sammenheng ikke unnlate å minne om at vi bare som fullverdige medlemmer av det vestlige fellesskap - med alt hva det innebærer av forpliktelser - kan gjøre oss noe håp om å få feire stadig nye 17. mai'er i fremtiden.

Noe av det aller dummeste og mest forrædiske vi i dag kan tenke oss, er derfor de bestrebelser som snkelte - enten av tåpelighet eller av ondsinnet - gjør for å svekke vårt forsvar, vår beredskap og vår tilhørighet i den vestlige-demokratiske verden.

+++

Men samtidig skal vår egen 17. mai levendegjøre i oss trangten til solidaritet med alle de millioner på millioner av mennesker, også i vår egen verdensdel, som må leve uten frihet og under tyranni.

Mens vi jubler og vifter med frihetens flagg i morgen, stuper afghanske frihetskjemper for sovjetiske kuler. Og fremdels er det noen blant oss som vil at norske idrettsutøvere skal paradere foran Bresjnev's ærestribune til sommeren.

La 17. mai bli en dag hvor vi i solidaritet og medfølelse lar våre tanker gå til alle dem som kues under diktaturets åk, og som kjemper en fortvilet kamp for den frihet vi selv nyter godt av med selvfølgelighetens sløvende rutine.--???

Dette forlag mobiliserte raskt sine konsulenter da det i 1945 innså at det kunne bli big business å lave helteliteratur på NS-medl.s bekostning. Det ble gitt omtrent følg. rettningslinjer - 'Vi behøver både dramatisert dokumentarisk stoff og fanatasi-romaner om våre krigshelter. Vi må fremstille rene fluktforhold som stor patriotisme selvom det nok mest var mot som ble krevet og selvom landsmenn som skulle hjelpe flyktinger ofte satt i livsfare: Finn nye talenter som ikke er belastet av krigstidens nyanserte forhold - som kan skrive uhømmet og fritt og våre helter og skurker. Men husk at landsvikdømte som regel ikke bør nevngis uten i helt spesielle tilfeller hvor saksforholdet er klart bevist og hvor vi kan være sikre på ikke å møte farlig motstand. Dermed vil jeg ikke ha sagt at disse ikke kan finnes noen advokater, som forsvarer dem om det skulle forekomme feil i våre bøker som stiller dem i et ennu dårligere lys.-- ja vi bør vel huske at selv landsvikdømte NS-medl. syntes at de selv etter dommen har noe å forsvare!"

I slike interne forlagsmøter ble det så trukket opp grenser - med juridisk assistanse for hvor langt man kunne gå overfor dømte NS-folk uten å kunne risikere bråk: "Vi har jo pressen på vår siden og der er vi jo sikret fordi vi vet at der slipper ingen landsvikere til. Vår ekspert på oppjøret har gitt oss en analyse som viser hvor mektig regelen om at ingen NS-folk måtte edfestet som rettsvidner idet det ble ansett at deres ord ikke sto til troen. Der, det betyr at vi ikke behøver å være for forsiktige i omtalen av dem men kan spekulere i at det fortsatt vil være tvil om deres utsagn om deres protester da skulle bli bekjente. Derfor kan dere godt slå hårdt til mot fiendens lakeier - disse som Hoel kaller de fortapte - fordi de er så sosialkompromiterte i pressen at de forlengst har resignert og vel neppervil forsøker å forsvare egen menneskerett." (dette er utdrag fra et lukket møte hvori mange radikale forfattere deltok - jeg behøver ikke nevne navn på disse kvasi-psykologer...)

NE Det som får meg til å skrive disse sider var en fornyet gjennomlesning av Per Hanssons Rinnan-bøker - utgitt fra 1963-72 hos Gyldendal - den ene av dem - og tok de enn våre liv - ble valgt av en bokklubb som månedens bok i 1980 som lar Haagen R. i NRK presentere bestseller -Hansson som forteller at 50.000 eksemplarer solgtes i 1963 og at den ble årets mest solgte bok. H. anstrenger seg veldig for å finne sterke nok ord om NS-folk - de er ikke bare lakeier, quislinger, men nazi-pakk, banditter, landsvikere, fiendens tjeneste - som H. kollektivt forhåndsdommer idet han skriver aktuelt om dem som f.eks. at "to av brødrene på loftet tok en plankeskrubb og skrev på den navnene på alle quislingene i Selbu og stakk borbiten inn i veggen bak panelet hvor den skulle ligge til tyskerne hadde tapt krigen." Fordi heter det videre: "Ingen forredere skulle slippe unna og glemmes den dagen oppgjørets time kom." Vel og merke NS-oppgjøret. Helt tiden omtales NS-folk som nazister mens forfulgte kommunister glorifiseres. (forlaget forklarer at H. fikk 5. måneders permisjon fra Dagbladet for å skrive boken.) Selv sagt omtales også frontkjempere nedsettende som ev. nazistisk bonde-adel om Hitler vinner. H. glemmer i sin fanatisme at det var 15.000 som meldte seg til østfronten. Vi ser der hvordan ikke-NS-medlemmers dobbeltspill er patriotisme: hvordan hovedhelten dekker seg å spille tyskvenlig dreng er jo flott og likeså at "Fritt Folk" er fremlagt i huset i sikringsøyemed. Men som vi vet ble dobbeltspill kun godtatt den "rette" vei, dvs. helter måtte aldri ha hatt noe med NS å gjøre, selv ikke mellom 1933-40, fordi da stod de på exilregimets black lists. Arbeiderklassen godtok nemlig ikke slik, "fraternisering" m.gl. "q"

Sent og tidlig får vi hører hvordan våre radikale forfattere psykologisk besvarte problemet: "hvordan fikk vi så mange nazister fra 1940?" Borgen la- vet flere bøker om dette - vi har ham nå osv. Og selv utlendinger utga analyser som "Den plettfrie" om Møtet ved milepilen osv. Der henvises til Kjølvi E.s bok i 1960 kalt Skyld og skjebne: de fortapte ="landsvikerne", det stemmer. Jeg ser dette ikke kollektivt, samfunnsmessig men ser også menneskers tvangssituasjoner, et begrep som var TADU da prof. Hoel & Co. utsattes for vår sosiale likvidering. For disse radikale forfattere var det avgjørende å forsøke å fremstille nazismen som anti-sosialistisk mens den som vi nu innser var en del av sosialismen. Sigurd Hoels fantasier blir trodd - ja slik var Heidenreich osv. -(tenk bare dette å bruke et kjent slektsnavn) Som vi vet ble han, Sig.Hoel tilslutt den mektige konsulent i forlaget G. Han hadde nemlig teft og sans for hvad som folk ville

For Edda M. derimot er ikke landsvik-literatur annet enn et aktuelt tema =
Og når hun endelig i 1963 utgir sin bok - riktignok på Aschenhoug - som er
till mindre hetsbetont - kalt "SYNDEBUKKENS KRETS" - så gir forlaget følg.
presentasjon : 'Forfatterinnen Hild Uerdahl kommer til Oslo for å lese fra

sin nye bok "SVIKEREN" på et literært møte. Gjensynet med byen og med flere
av de mennesker som var med på å forme hennes liv fremkaller fortiden: de
ensomme barneår i det store hvite huset ungdomsårene som var uten mening.
og mål for hun fraff Erik - og den lykkelige tiden med ham.- Men så kom
krigen som tok Erik fra henne - han kom i Tysk fangenskap angitt av norske
svikere.- Det sentrale tema i boken er agresjoner i er menneskesinn og hvor-
dan følelser av indre svikt overføres på de andre og skaper behovet for en
syndebukk, For Hild med hennes steilt individualistiske holdning ble så ok-
kupasjonstidens krav om engasjement og solidaritet den store prøvestenen.
Mot henne står Jakk, som godtar at vi er deler av hverandres liv og som
ransaker sitt eget hjerte for å finne sviket der..."

La oss kun se på noen helt tilfeldige sitat fra den 200 siders bok = I
avisen omtales hennes store nye roman : Svikeren - Dyptborende sjele -
skildring - Stripete opportunist - Jeg bröt med far fordi han er stripet.
u tar feil - stotret han - jeg er ikke stripete, jeg er medlem av partiet
NS - sa han Alme - Men han hadde av gode grunner ikke NS-merket men efter
mötet meldte han seg inn. Skulle vise henne og de andre med deres barnsli-
ge jössingstreker - han var såvisst ingen stripelars. Han bar ikke kapen på
begge skuldre.- Men sjefen G. slapp unna da freden kom. Krigsprofitör var
han nok javel, men litt av profitten gikk til hjemmefronten. Han slapp ar-
restering det ble kun bot og inndragning. Men han var ikke straffet som NS-
medlem og dermed ikke betraktet som landsviker!!! Så Alme kunne han ikke
beholde i firmaet når han slapp ut igjen - for det fikk da være grenser.
(det skal være underforstått at A. var blitt inskrevet NS-medlem efter 9.4.)

Senere: Skal si krapylet ble freidig, kröp frem fra sine skjulested, de tro-
de at vi glemte dem - det var så lenge siden - de måtte få være med igjen.
Man ble kvalm av å se dem som overlevende. - Alme var nu kun et støvefugg
som de knipset vekk men syndebukk skulle han være. Urettferdig? Skarpe dom-
mere.- Johs. og Peter satt trygt i Sverige, så de hadde råd til å glemme og
tilgi de villfarne fårene. Hadde de det leit under krigen? Folk hilste ennu
ikke på dem. Skulle de få en ny start? Men ALME VAR DA ANGIVER = dette ekle
krypot -han må få seg en kule i pannen så er vi kvitt ham og får fred.
(s.173) Men han blånekter... men så tilslutt så tilstod han da (s.176)

I Engelstad anmeldelse var overskriften : "Den farlige fortiden". "Bokens ho-
vedperson er forfatterinnen Hild U. ca. 50 år og hennes frenetiske hat til
alle som bar på skyld i anl. hennes manns död, u.o. Hun er totalt nådelös
i sitt hat og forakt til alle svikere, her konsentrert i ungdomsvennen Alme
som er hennes syndebukk. A. er et skadeskutt vosen, som viljelöst ble suget
inn i NS under krigen. En undermåler evig uforløst i forhold til sitt eget
skyldkompleks- var og nervös mot alle som pikker i hans sår, isär mot Hild
U.s böcker som alltid kretser om hans problem og gir ham følelsen av å være
evig forfulgt! Motivet föles sentralt av generasjonen som opplevde 1940/45.
De yngre som savner erindring og klar forstilling om den tiden vil nok ha
vanskelig for å komme på bälgelengde med stoffet, som dog er av almen art.

= MEN det skal vel for all fremtid være forbeholdt de seirende gode nordmenn
som var voksne i 1940 og beläre de yngre om hva de bör vite og de skal al-
tid så lenge de lever passe på at ingen motforestillinger får ödelegge de-
res fortegnote glansbilde av helter og skurker - deres sort og hvit malings
hvor ingen nyanser tales - hvori alle NS-medl. har å være skurker uten fnu
av patriotisme, som det gjeller ved ändelig tortur å hevne seg på så lenge
de orker å leve i Norge. Derfor föler også disse patrioter jeg forsvarer, at
de pga. kollektivhetsen er utsatt for evig urett fordömmelse - denne blir
bare värre og värre og för eller siden tvinges nok noen av dem til å stå
frem å navngi alle disse gode nordmenn de ennu dekker för å bevise at de
hjulpede dengang var seg vel bevisst at det var to slags NS-medl.- ja noen
av dem sier sogar at når det blir mere bekjent så står de gjerne selv fröm
og bekrefter at de mottok verdifull hjelp fra slike - dvs. fra de 2% NS-ve-
teraner. Men det vil disse kun oppleve om TABUET brytes, om slike böcker so-
min utgis på et norsk forlag - - det er iär blitt avslätt - når vil det
tillates?